

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 7494/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Гордане Џакула и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца Града Краљева, којег заступа Градско правобранилаштво, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Бора Николић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 226/22 од 02.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 03.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 226/22 од 02.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 226/22 од 02.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 226/22 од 02.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П 1874/20 од 04.11.2021. године којом је обавезан тужени да на име стицања без основа у периоду од децембра 2012. године до октобра 2020. године исплати тужиоцу износ од 548.817,05 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 01.11.2020. године до исплате (став први изреке) и да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац је, поднетом тужбом због стицања без основа тражио да се тужени обавезе на плаћање накнаде за коришћење стана намењеног алтернативном смештају интерно расељених лица, јер је тај стан наставио да користи након истека времена од три године предвиђеног уговором о закупу на одређено време од 20.08.2009. године, без закљученог новог уговора о закупу и након извршности пресуде Основног суда у Краљеву П 580/13 од 09.02.2017. године којом је обавезан да се из стана исели са свим лицима и стварима.

Нижестепени судови су одлуку о обавези плаћања накнаде за коришћење туђе ствари (члан 219. Закона о облигационим односима) засновали на чињеници да тужени, по истеку уговореног времена трајања закупа, спорни стан користи без правног основа. О овој обавези судови су одлучивали уз уважавање чињенице да је стан намењен за смештај интерно расељених лица, али и водећи рачуна о правима и обавезама које је тужилац преузео уговором од 24.04.2008. године закљученим са страном агенцијом која у Србији реализује програм помоћи интерно расељеним лицима, обезбеђивањем алтернативних стамбених решења, на основу којег је са туженим и закључио уговор о закупу на одређено време од 20.08.2009. године, као и релевантним одредбама Закона о социјалном становању.

С`обзиром на разлоге којима су нижестепени судови образложили одлуку у овом спору, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба разматрања спорног правног питања - права туженог да настави са коришћењем стана све док постоји социјална потреба. То право туженом припада, али под условом да по истеку првог уговора о закупу на одређено време, по којем није имао обавезу плаћања закупнине, закључи нови уговор о закупу на одређено време са обавезом плаћања закупнине. Тужени то није учинио, због чега спорни стан користи без правног основа.

Из тог разлога, с`обзиром да ревидент не доказује постојање неуједначене судске праксе, а по оцени ревизијског суда нема ни потребе за новим тумачењем права, то је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора побијаног дела у износу од 548.817,50 динара је очигледно нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је меродавна за дозвољеност ревизије у смислу наведене одредбе.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**